

for sig. Men nu har den højtærede Justitsminister fulgt sit eget Forslag og ikke Loven og ladet Kommissionen virke udelukkende som Efterforskningskommission og ikke som Ret, og hvad er saa Følgen blevet? I gamle Dage var det dog i det mindste Justitsministeren, der, naar man saa, der var Grund for Sigtelse, kunde bestemme, at de Dommere, der havde foretaget den foreløbige Undersøgelse, blev anordnet som Kommissionsdomstol, saaledes som i 1908. Men her er det selve den med vidtgaaende Efterforskningsmyndighed udstyrede Efterforskningskommission, som efter Aftalé med Paataalemyndigheden, med den offentlige Anklager, konstituerer sig selv som Undersøgelsesret, naar den mener, det er passende. Og saa skal den som Undersøgelsesret undersøge Værdien af det, den selv som Efterforskningsinstans har skaffet til Veje. Derved bliver der — det kan selv enhver, der ikke er Jurist, se — givet den videste Adgang til Vilkaarlighed, hvis en Regering vil være vilkaarlig og tage uvedkommende, politiske eller personlige, Hensyn.

Derfor er det nu, da Justitsministeren har bragt denne Sag ind i en skæv Gænge i Strid med Lovens Forudsætning, saa vigtigt, at Lovgivningsmagten i ganske særlig Grad vaager over, hvad der gaar for sig, for at kunne reparere, hvad der kan repareres; og derfor spørger jeg den højtærede Justitsminister, om han ikke mener, det vilde være rimeligt, at han benytter den Beføjelse, han har, til at gøre Finansudvalget bekendt med, hvad der er oplyst.

Borgbjerg: Den højtærede Justitsminister rettede et bestemt Spørgsmaal til mig. Han spurgte mig, hvem der var min Bagmand i denne Sag — Bagmand eller Hjemmelsmand, som man vel i Almindelighed plejer at kalde det i en saadan Sammenhæng, hvor der ikke er Tale om Aagerforretning — og det er der jo dog ikke her. Jeg har svaret den højtærede Justitsminister paa det Spørgsmaal. Den Skrivelse, som jeg forelagde for ham den 28. November i Fjor, forbigik han mærkværdigt nok ganske, da han for nylig søgte at gøre Rede for hele Sagens Forhistorie; han omtalte to Artikler i „Social-Demokraten“, og han nævnte en Skrivelse fra mig til Statsministeren, men han glemte eller undlod at anføre den Skrivelse, som var Grundlaget for Justitsministerens Anordning af en Undersøgelse af denne

Sag i Kommissionen, hvilket ogsaa Finansudvalget er ganske paa det rene med. I den Sag, som vi her forhandler, nemlig Finansudvalgets Forlangende om at faa denne Sags Dokumenter — maa jeg indskyde, at det er jo en ret enestaaende Sag, maaske en helt enestaaende Sag, det er vist første Gang i dansk Parlamentarismes Historie, at noget saadant foreligger, at en konstitutionel Minister har nægtet Finansudvalget Oplysninger, tilmed om en Sag der vedrører en Minister, tilmed om en Ministers Forhold, som hans Kollega i Regeringen, Justitsministeren, har ladet undersøge. Det er vistnok ganske enestaaende. Et æret Medlem her i denne Sal, det ærede Medlem Hr. K. M. Klausen, der sad 25 Aar i Finansudvalget, en lang Aarrække som Formand, har oplyst, at i al hans Tid har aldrig noget saadant fundet Sted. Han har siddet i Finansudvalget under Højre-regeringerne fra 1895 til 1901, og den Gang blev alle Spørgsmaal, som Finansudvalget stillede til Ministrene, besvaret af dem. Det ærede Medlem sad i Finansudvalget under Venstreregeringen, da General Madsen var Krigsminister, under Saltholms-Affæren, og alle de Oplysninger, man forlangte, selv Oplysninger, der medførte en Ministers Fald, blev givet. Det er altsaa noget ganske enestaaende, der her foreligger. Finansudvalget er ganske klar over Grundlaget for den Sags Undersøgelse i Bankkommissionen, idet Finansudvalget udbeder sig tilstillet Forhørsakterne og eventuelt andet Materiale fra den Undersøgelse, som Justitsministeriet har anmodet den om Landmandsbanken nedsatte Kommission om at anstille i Anledning af den af Folketingsmand Borgbjerg i Skrivelse af 28. November til Justitsministeren fremsatte Anmodning.

Det er da højt mærkværdigt, at Ministeren nu, naar han refererer Sagens Forhistorie og Oprindelse, undlader at nævne den Skrivelse, som er Grundlaget for det hele. I denne Skrivelse, som jeg allerede nævnte, da jeg forleden havde Ordet for en kort Bemærkning, oplyser jeg, hvem der er min Hjemmelsmand. Jeg meddeler nemlig, at min Hjemmelsmand er Medarbejder ved „Social-Demokraten“, Landstingsmedlem Fru Nina Bang. Dernæst fortsætter jeg: „Fruen har fra en Mand, der maa anses for absolut kompetent i denne Sag, modtaget den Meddelelse, at Hr. Cold i Aaret 1916 har spekuleret i Aktier i D. F. D. S., og at hans Navn findes i Landmandsbankens Bøger.